

The background features stylized, layered waves in various shades of blue and teal. In the upper left, a small white boat is depicted on the water. A hand, rendered in a solid pink color, holds a tall, slender glass. The glass is also pink and contains the text 'Helmi meren rannalla' in a black, handwritten-style font. The main title 'Metsän syli' is written in a large, white, flowing script across the center of the image.

Metsän syli

Hannamari
Järvelä

Metsän syli

© 2025 Hannamari Järvelä

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 9789528074236

Metsän syli

Helmi meren rannalla

1.

Helmi

Eteisessäni on pyöreä peili, jonka puista reunaa koristaa kohokuvioinen ruusuköynnös. Ostin sen aikoinaan huutokaupasta. Peilistä tuijotti nainen, jonka silmäkulmiin oli alkanut ilmestyä pieniä ryppyjä keski-ään merkiksi. Kaulakin on välillä kuin kananahka, ohut, nyppyinen ja kalpea. Sopivalla voiteella olen saanut sen jotenkin siloteltua. Hiukseni ovat aina olleet maantienväriset. Olisin halunnut joskus värjätä ne, mutta äitini puhui aina luonnollisuuden puolesta. Äidin kuoleman jälkeen hiukseni saivan kuparinpunaisen värin. Olen taltuttanut luonnonkiharani löysälle nutturalle.

Ostin myös uuden auton. Halusin hankkia oman riemukuplan, huolimatta siitä ettei se ole mikään loistava talviauto. Vaaleanpunainen kupla löytyi pitkän etsimisen jälkeen Itäiseltä Uudeltamaalta.

Olin kiinnittämässä peiliin bucket-listani. Tai veivilistani, kuten suomalainen käännös kuuluu. Mitä tavoitella ja tehdä ennen kuin kuolen, heitän veivini. Koko elämähän on täynnä listoja; kauppallistoja, lomalistoja, kodinhoitolistoja, harrastuslistoja... To do-listojen asiat ovat kevyempiä, arkipäiväisempiä tavoitteita, kuten *Muista hammaslääkäri tai osta pakastevihanneksia*. Veivilistaan kirjataan painavat asiat. Lista tehdään tarkkaan, pitkäjänteisemmin, varsinkin kun toiveissa on löytää uusi elämänkumppani. Minä olen listoja. Asioiden pitää olla hallinnassa. Koko elämä.

Muistan hyvin ensimmäisen listani. Olin kahdeksan ja osasin jo hyvin lukea ja kirjoittaa. Istuin huoneessani lipaston äärellä ja kirjoitin vaaleanpunaiseen muistikirjaan seuraavat asiat:

- *osta värikkäitä lyijykyniä, hajukumi ja penaali, jonka kansi kiinnittyy magneetilla*
- *pyydä äidiltä ja isältä koiria*
- *siivoa huone perjantaisin*

Muistikirjan reunoilla juoksi pieniä punaisia leppäkerttuja.

Siitä lähtien listasin kaikki toiveeni, vuosi vuoden jälkeen. Ettei naapuriluokan Pertti kiusaisi. Että saisin ponin, toisin sen kouluun ja koko luokka saisi ratsastaa sillä.

Ponijuttu alkoi naurattamaan minua. Muistan miten ihmettelin miksei isäni innostunut rakentamaan pihallemme ponitallia. Se olisi ollut niin yksinkertaista. Heinät, ponin harjaaminen, kaikki. Opettajakin olisi tykännyt. Teinipäiväkirjaani taasen purin angstiani ja kaikki ihastumisen kohteeni. Sen päiväkirjan listat olivat loputtomia ja niitä en välittäisi muistella.

Minua on sanottu joskus kontrollifriikiksi, en kuulemma uskaltaudu pois mukavuusalueeltani. Ehei, minähän olen rento, suhtaudun elämään positiivisesti ja hyvin intuitiivisesti. Olen järjestelmällinen ja harkitseva, mutta toisaalta minut on helppo innostaa ja yllyttää mukaan, toki riippuen asiasta. En todellakaan ole mikään arka kotihiiri.

Olen aina tehnyt myös uudenvuodenlupauksia, mutta miten niille on käynyt? Joku asia on saattanut toteutua, muuten ne lupaukset olivat aivan puppua, kaikkihan sen tietävät. Päiväkirjoistanikin olen lukenut nuoruuteni toiveita. Päiväkirjan kirjoittaminen on jäänyt lähes kokonaan, koska minulla on listat. Joskus kuitenkin kaivan esiin petroolinvihreän, samettipintaisen päiväkirjani esiin ja isken sinne kynälläni painavat ajatukseni. Päiväkirjojen välissä on tallessa joitain vanhoja listoja.

Viimeisimpään päiväkirjaani, näin 47-vuotiaana, lisäsin veivilistan kaveriksi vielä katumuslistan. Kaikkea, mitä kadun elämässäni. Tiedän, että jos Luoja olisi tarkoittanut ihmisen märehdivän menneisyyttä, hän olisi antanut meille silmät selkään. Silti palaan aika ajoin lukemaan asioita, joita olen katunut. Muistutan itseäni, että

elämää on vielä jäljellä, ja hyviä asioita tapahtuu hyvillä ihmisillä. Vaikka jotkin asiat menneisyydessä kaduttavatkin, jotain on vielä korjattavissa.

–Mitä sinä olet katunut elämässäsi? ystäväni Minna kysyi, kun istuimme Fazerilla kahvilla ja olin juuri kertonut katumuslistastani.

–Onhan noita katumisen aiheita, mutta yksi harmittaa erityisesti. Kadun sitä etten lähtenyt vaihto-oppilaaksi lukioaikoina, vaikka vanhempani olisivat maksaneet kaiken. Voisin myös katua ensimmäistä liittoani Teemun kanssa, mutta koska sain niin upean tyttären, eihän sitä voi katua. Mariahan on nyt jo 23-vuotias maailmankansalainen. Hän on vaihtanut niin monta kertaa työpaikkaa ja maata etten pysy enää perässä. Poikaystävätkin vaihtuvat enkä muista kenet hän on viimeksi tavannut.

Muutin mieleni ja vein listani huomaamattomampaan paikkaan eli makuuhuoneeseeni kaapin oven sisäpuolelle:

VEIVILISTA

- *Ostan tyylikkäämpiä vaatteita*
- *Urheilen säännöllisesti ja laihdutan 10 kg*
- *käyn useammin metsässä*
- *Vietän enemmän aikaa isäni kanssa*
- *Luen lisää itsetuntemuskirjoja*
- *matkustan enemmän*
- *vingutan museokorttiani*
- *maalaaan taulun*
- *uhmaan korkeanpaikan kammoani*
- *löydän uuden kumppanin*

Ehkä lista kasvaa vielä, mutta olen päättänyt, että kohtia saa olla korkeintaan kaksikymmentä.

Tärkeintä on pysyä ajan hermolla ja tietää mikä tässä ajassa trendaa. Some on täynnä upeita viisikymppisiä, joilla menee hyvin. Heillä on kaikkea, timmit vartalot ja komeat miehet, minulla ei ole edes rumaa miestä! Somekuvissa aamiaiset ovat taidetta ja välipalat yhtiöterveellisiä. Kodit ovat kauniita ja supersiistejä. Hyggeily on

in, ja toki minäkin sen osaan. Torkkupeittoja ja tuoksukynttilöitä, meditatiivista musiikkia. Koti on minullekin tärkeä paikka.

Selailen lisää. Juoksuharjoituksia valkoisilla hiekkarannoilla, vaelluksia ja vuorikiipeilyä vaativissa olosuhteissa, lepäilyä riippumatossa palmun alla. Suomessa kuntosalilla, Kolin kallioilla, Lapin tuntureilla kelkkaretkillä ja nokipannukahveilla.

Osa ystävistäni ovat naimisissa, osa eronneet. Some näyttää jälleen miten asiat ovat. Eronneet nauttivat kaupunkilomista hotelleissa ja he julkaisevat kuvia heräämisestään pellavalakanoissaan, hiukset ja meikit tikissä. Aamiainen tarjoillaan sängyssä, seurana joko paras ystävä yhtä upeana tai joku nuorempi adonis. Puumat.

Voi olla vähän liian pinnallista, mutta minun on yritettävä enemmän, koska olen pian 50-vuotias. Tik, tak, tik, tak, aika kuluu! Minulla ole varaa hukata sitä mihinkään turhaan. Päiväpeitto täytyy pedata aamuisin ilman rypyn ryppyä.

Kun olin eronnut Marian isästä kirjoitin runon päiväkirjaani:

Rakkauteni varastossa, pölyttyneitä laatikoita "Fragile".

Ei sormenjälkiä kulmissa.

Ovessa Abloy-avain, tuttu ja turvallinen, käyttövarma.

Ei vain uskallusta avata, pinota lattialle runtattuja toiveita takaisin hyllyyn, pyyhkiäpölyjä ja todeta: "Ihan käyttökelpoista kamaa vielä, kiitos!"

Hain listan pois makuuhuoneesta ja kiinnitin sen sittenkin peiliin. Siinä se seisoikin kuin huutomerkki joka kerta kun astuin sisälle eteiseen.

2.

Liisa-täti

Tuijotin listaani ja samaan aikaan puhelimeni soi keittiössä. Liisa-täti.

**Hei Helmi! Onko siellä kaikki hyvin? Oletko muistanut syödä vitamiineja? Tulehan taas vanhaa tätiäsi tervehtimään tänne Lahteen. Soitellaan! t.Liisa*

Tätini lähestyi minua yleensä WhatsApp-viesteillä, harvemmin soitteli.

**Ihan hyvin täällä menee. Töissä on hektistä, kuten tiedät. Tulen käymään, vastasin.*

Vanhempani olivat hankkineet nuorena parina taivaansinisen rintamamiestalon Pohjois-Helsingistä, josta tuli minulle rakas koti. Pihamaa oli kuin salainen puutarha, kukkien annettiin rönsyillä eikä nurmikkoa ollut paljon. Karhunvadelmia, viinimarjoja, omenoita. Piha ehti nähdä monet kesäiset leikit ja pelit kuin myös syksyisen omenoiden korjuun. Kaikkien suureksi murheeksi äitini Sirkka menehtyi syöpään juuri 70-vuotta täytettyään. Äitini kuolemasta kului muutama vuosi ja sitten isälleni iski yllättäen kova mökkikuume ja hän alkoi harkitsemaan talon myymistä pois. Ei ollut mitään järkeä asua siellä yksin. Hänen oli aika saada elämänsä uusia, valoisia muistoja, hän selitti.

Vanhempieni suhde ei ollut aina niin onnellinen. Huomasin ettei isä osannut huomioda äitiä riittävästi. Isä unohti toisinaan tärkeitä merkkipäiviä, uppoutui omaan työhönsä ja kotonakin tuntui olevan jossain omassa kuplassaan istuessaan työhuoneessaan tietokoneen äärellä. Kerran, kun olin tosi surullinen valitin aiheesta isälleni.

–En minä ole tahallani mitään tehnyt, en ole vaan osannut. Olen tehnyt parhaani, ei kai sitä enempää voi. Olen ollut hyvä mies, en ole pettänyt äitiäsi, en ryypännyt enkä ole ollut väkivaltainen, isä puolustautui. Hän oli oikeassa.

Niihin aikoihin olin tuntenut itseni hyvin yksinäiseksi ja tunsin suurta myötätuntoa äitiään kohtaan. Yllätyin kuitenkin äidin vastauksesta, kun eräs keskustelu käytiin jo ennen hänen sairastumistaan.

–Isäsi on yrittänyt parhaansa. Hänellähän ei ollut isää ja kuten hyvin tiedät, hän asui äitinsä, mummonsa ja vaarinsa kanssa. Mistä hän olisi miehen mallia nähnyt? Vaari oli ollut sodassa ja patosi tunteensa sisäänsä. Ei heillä tunteista puhuttu. Naiset hemmottelivat isääsi hyvällä ruualla ja mummo leipoi lähes joka aamu sämpylöitä, jotka hehkuivat rakkautta. Ei ihme,että isäsi oli monissa lapsuudenkuvissa melko pulskassa kunnossa.

Eräänä aamuna.

**Miten koulussa menee? Oletko saanut ne riiviöt pidettyä kurissa?
t.Liisa*

Samana iltana.

**Lähtisitkö kanssani käymään Tallinnassa? Mentäis johonkin kauneushoitoihin siellä ja juotais kuohuviiniä kampaajalla (hymynaama) t.Liisa*

Olin erittäin kiitollinen tädilleni siitä, että hän järjesti isäni kanssa äitini hautajaiset ja auttoi kaikissa käytännön asioissa.

Kävimme Tallinnassa melko pian äitini kuoleman jälkeen. Matkamme oli täynnä naurua ja itkua. Tuimme toisiamme yhteisessä surussamme.

Liisalla ei ole lapsia eikä puolisoa, joten hän adoptoi minut epävirallisesti tyttärekseni eikä minulla ollut mitään sitä vastaan. Kunhan en saisi WhatsApp-viestejä ihan joka päivä. Jatkuva huolehtiminen alkoi käydä voimilleni.

3.

Urho

Urho oli hyvin sutjakka mies. Hän oli ohimoiltaan harmaantunut, silmälasipäinen eläkkeelle jäänyt pankkivirkailija. Uransa hän teki eri pankeissa ja lopulta hän jäi pois työelämästä Nordean leivistä, 45 vuotta tunnollisesti puurtanut, uskollinen työmuurahainen. Hän oli tehnyt vuosien varrella harkittuja sijoituksia perittyään vanhempansa. Ei ollut mitään järkeä makuuttaa rahoja tavallisilla tileillä nollakorolla.

Urho istui vuokra-asunnossaan Vuosaaressa pohtien mennyttä elämää ja ihmissuhteitaan. Hänelle rakkaus on ollut tekoja. Hän keitti usein vaimolleen kahvit aamuisin ennen töihin lähtöä. Tärkeintä oli tehdä töitä ja tuoda leipä perheelle. Se oli rakkautta. Toivuttuaan vaimonsa kuolemasta hän viihtyi hyvin yksin. Toki hän kaipasi vaimoaan, mutta suru muutti muotoaan. Elämä jatkui. Jokin oli jo pitkään odottanut toteutumistaan. Hän oli kuullut puhuttavan Lady Fortunasta. *Onni lemmen, onni pelin, toinen niistä on aina selin.*

Hän ei koskaan pelannut rahasta eikä lotonnut. Korttia hän saattoi iskeä vanhojen opiskelukavereiden kanssa kerran vuodessa mutta ei silloinkaan rahasta. Hän oli aina ollut säästäväinen.

Sairasvuoteellaan Sirkka oli kehottanut Urhoa toteuttamaan unelmansa. He olivat joskus puhuneet mökin ostamisesta mutta se oli jäänyt. Nyt heidän talonsa oli myyty ja Urholla oli mukava rahasumma pankissa. Tässä olisi hänen tilaisuutensa hyvittää menneiden vuoden laiminlyöntejä hänen tytärtään kohtaan. Hän voisi hankkia mökin tyttärelleen Helmille. Hänelle syttyi idea ensin kunnostaa mökkiä ja

sitten siirtää sen tyttärensä käyttöön. Helmi kaipasi selvästi jotain uutta elämäänsä ja Urho uskoi, että tytär viihtyisi hyvin mökillä.

Ehdotus kotitalon myynnistä tuli Helmille kuitenkin yllätyksenä. Urho ei tietenkään voinut myydä sitä yksin, koska Helmi omisti siitä ainoana perillisenä puolet.

Hetken nikoteltuaan Helmi ymmärsi kuitenkin miten hyvä ratkaisu talon myynti oli heille molemmille. Uusi alkua. Eikä Helmi voinut aavistaakaan miten Urhon tulevat päätökset tulisivat vaikuttamaan hänen elämäänsä peruuttamattomasti.

Kiitos Lady Fortuna! Siinä se vihdoinkin oli, eräänä mitättömänä maaliskuun aamuna, ilmoitus mökistä, Urho tuijotti tietokoneellaan Etuoven ilmoitusta. Jos hän olisi luonteeltaan vähänkään ekstrovertimpi hän hyppisi ilosta tai huutaisi hurraa. Tilanteeseen sopi sitä vastoin paremmin uusi kupillinen kahvia ja yksi palasokeri.

Mökki sijaitsi sopivan matkan päässä pääkaupunkiseudun hälinästä. Onnelan mökkikylään ajoi alle kaksi tuntia. Välittäjä lupasi olla häntä vastassa tulevana lauantaina kello 14.00. Mökkiä oli käynyt katsomassa muitakin ja lisää katsojia oli kuulemma tulossa, vastaavia ei ollut kuulemma myynnissä koko rannikkoseudulla, niin välittäjä oli kertonut. Urhoa hermostutti, voisiko joku toinen viedä mökin hänen nenänsä edestä?

Urho pakkasi auton ja lähti ajamaan. Päästyään ulos kaupungista Turun moottoritiele auto alkoi yllättäen tärisemään ja sitten kuului kova pamaus! Urho sai kun saikin ohjattua autonsa tien reunaan jossa hän pääsi toteamaan renkaan puhjenneen.

–Hemmetti! Urho huusi ja pelästyi omaa ääntään. Hän kun ei sitä koskaan korottanut. –Nyt en ehdi ajoissa paikan päälle, hän manasi, etsi heti puhelimensa ja soitti välittäjä Markus Sjövallille.

Puhelin oli varattu. Viiden minuutin päästäkään välittäjä ei vastannut.

Urho ei osannut vaihtaa vararengasta autoon, olisi pitänyt aikanaan opetella, hän sätti itseään. Olihan hän muuten käsistään kätevä. Hän ei ollut edes Autoliiton jäsen, vaikka jäsenyyttä oli suositeltu hänelle monta kertaa. Kai hän halusi säästää rahaa. Seuraavaksi hän näppäili naapurinsa Ramin numeron. Rami pelastaisi hänet tästä

tilanteesta! Mutta hän ei saanut Ramiakaan kiinni. Paikalle pysähtyi pakettiauto ja Urho huokaisi...liian aikaisin, nimittäin auttamaan tullut mies vain sopotti jollain vieraalla kielellä eikä tämä ymmärtänyt englantia. Mies vain osoitteli puhjennutta rengasta, voivotteli ja levitteli käsiään. Äänensävyyn perusteella oli kovasti pahoillaan mutta ei voinut auttaa.

Viimein hänen työkaverinsa Pekka lupasi tulla pelastamaan hänet pinteestä. Odotellessaan Pekkaa Urho vilkuili hermostuneena kelloaan. Olivatko toiset ostajaehdokkaat jo matkalla mökille? Ehkäpä siellä käyneet olivat jättäneet tarjouksensa?

Eikö Lady Fortunaan voinutkaan luottaa?

Toki hän pankkiasiantijana tunsu kiinteistökauppojen protokollan. Kauppa ei ollut laillinen ennenkuin kauppakirjat oli allekirjoitettu ja vahvistettu kaupanvahvistajalla. Välittäjä soitti hänelle takaisin vasta kun rengas oli vaihdettu. Aikaa oli kulunut jo toista tuntia hänen lähdöstään.

–Niin, sattuuhan sitä paremmissakin piireissä, välittäjä hohotti puhelimessa. Urhosta sanonta oli vähän mauton, aivan kuin hänen vastoinikäymisensä olisi ollut joku hauskakin tapahtuma.

–Ethän sinä ole nyt ehtinyt esitellä mökkiä muille, minulla menee vielä tunti ajaessa sinne? Urho henkäisi kysymään ja hätäännyks näkyi ja kuului hänestä. Pekka teki lähtöä, mutta taputteli Urhoa rauhoittelevasti selkään. Urho puristi puhelintaan rystyset valkoisina.

–Täällä on nyt toisetkin katsojat, mutta tule nyt sieltä, ei tässä vielä mitään lopullisia päätöksiä ole tehty, välittäjä Sjövall rauhoitteli häntä mairealla äänellä.

Urho rauhoittui vasta, kun hän oli ajellut pois isolta tieltä. Hän kaarsi autonsa peltöjen keskellä luikertelevalle tielle saapuen ensin Ruusulan kylään ja sieltä muutaman kilometrin päähän Onnelan mökkialueelle. Hänen sykkeensä laski hieman, kun mieli alkoi rauhoittua maalaismaisemaa katsoessa. Katson maalaismaisemaa ja ymmärrän miten onnellinen onkaan hän, laulun sanat putkahtivat hänen mieleensä.

Markus Sjövall Talotaiturit Lkv:stä oli häntä vastassa. Mies nelissäkymmenissä, täydellinen stereotyyppi kiinteistövälittäjästä. Tyylikäs tumma puku, kiiltävät, sliipatut hiukset ja parin millin sänki.

Hän oli televisiosta tutun kiinteistövälittäjän tapaan aikamoinen moottoriturpa.

– Tervetuloa Metsän syliin! Sano vain Markus, hän esitteli itsensä ja kätensä puristus oli hivenen liian kova Urholle. Toisella kädellään välittäjä vilkutti liioitellun terhakkaasti pariskunnalle, joka oli kävelemässä polkua pitkin omalle autolleen.

– Tuo nuoripari...he olivat kyllä todella kiinnostuneita tästä paikasta, mutta haluavat miettiä asiaa yön yli, kuten sanotaan, Markus rykäisi merkitsevästi, jonka jälkeen hän kiinnitti huomionsa tiukasti Urhoon ja aloitti esittelyn.

– Täällä saat remontoida niin paljon kuin sielu sietää ja tontilta löytyy niin monta man cavea kun vaan haluat itsellesi tehdä! Tuolla on vaja, jossa voi säilyttää vaikka moottorikelkkaa, eikä tuolla alhaalla oleva venevajakaan vielä kaadu, joten sinne saa ihan kivan kokoisen pelin hyvää suojaan. Katsopas miten ryhdikäs tuo päära kennuskin on, mutta mennäänpäs ensin tutkailemaan rantaa, välittäjä heilautti kättään kutsuksi lähteä hänen peräänsä.

– Potkukelkan minä voisin sinne vajaan viedä, mutta mikä se mancave on? huomasi Urho kysyvänsä.

– Se on miehen oma tila, miesluola! Kerrostaloissa niitä ei oikein tahdo löytyä, ellei miehellä ole omaa työhuonetta, mutta paras mancave on oma autotalli tai vaikka vaja, missä saa puuhastella kaikkea kivaa ja unohtaa nalkuttava vaimo, he, he! Sinne voi viedä oman jääkaapin josta voi naukata välillä kylmää olutta ja musiikkiakin voi soittaa niin lujaa kun sielu sietää! Markus hekotteli itsekseen.

– Minun vaimoni kuoli syöpään, töksäytti Urho. Silloin välittäjä hiljeni hetkeksi ja hän pyysi tahdittomuuttaan anteeksi.

– No, kuitenkin täällä riittää monenlaista kivaa puuhaa, jos sitten vaikka ystävien kanssa joskus kokoonnutte, veneilette ja grillaillette, hän kiirehti jatkamaan.

– Minä etsin kyllä paikkaa missä saan olla lähinnä omassa rauhassani, Urho tokaisi. Hän ei kokenut tarpeelliseksi kertoa suunnitelmistaan antaa mökkipaikka tyttärensä käyttöön.

Välittäjä jatkoi vain puhettaan eikä notiseerannut lainkaan Urhon kommenttia.

Siellä se Urho vaan seisoi ja katsoi. Pihalta oli suora näkymä kallion yli suojaiselle merenlahdelle. Avomerelle oli vähän matkaa eikä laivaväyliä ollut lähellä. Mökkejä pilkotti lähisaarissa kun tarkkaan katsoi. Käyrään kasvaneita mäntyjä jääkauden muovaamilla kallioilla ja koivikkoa toisella laidalla. Sjövall esitteli tarkemmin venevajan sekä puuvajan, jossa oli jo valmiina melkoinen kasa kuivaa koivuklapia. He kävelivät rantasaunalle. Vanhoista hirsistä rakennettu sauna näytti olevan hyvässä kunnossa. Sen edessä oli mukavan kokoinen terassi ja tukeva laiturin oli kiinnitetty rantakallioon.

Sauna oli aivan kiinni vesirajassa ja sitä kannatteli tukeva kivi-jalka.

–Nykyään ei saa enää rakentaa näin lähelle rantaa, selvensi välittäjä ja viuhtoi vimmatusti taas käsillään. Miten tuo mies onkin noin levoton, toiset ne taitaa olla tuollaisia käsilläpuhujia, mietti Urho.

Urhoa hymyilytti, kun hän näki saunakamarin perinteisen sisustuksen vedettävine vuodesohvineen ja valkoisine pitsiverhoineen. Löylyhuone oli eleeeton ja juuri siksi mahtava. Lauteilta näki suoraan merelle.

–Tuo mökki on aika vanha, eri aikaan rakennettu kuin nuo joita näin lähistöllä, Urho sanoi kysyvästi.

–Aivan, mökki on vanha kalastajan torppa, rakennettu alunperin jo 1800-luvun lopulla, remontoitu 1940-luvulta lähtien. Onnelan muut mökit on rakennettu 60-luvulla ja siitä eteenpäin. Tuolla venevajassa onkin vielä tallella kalastaja Rolfin vanhoja kalastusvälineitä. Niin ja naapureita on lähellä koska Metsän Sylihän on osa suurempaa Onnelan mökkikylää. Ruusulan kylä on tuolla Onnelan vieressä ja lähimpään kaupunkiin on 20 kilometriä. Tällä alueella on kaiken kaikkiaan yli 100 mökkiä, vaikkei sitä millään voisi uskoa, kun katsoo tätä maisemaa.

–Täältä löytyy aina jostain löytyy seuraa, Markus jatkaa selostustaan ja viittoilee taas suureleisesti ympäriinsä. En minä kaipaa seuraa, enkä jo sanonut siitä, Urho meinasi sanoa, mutta päätti olla kuitenkin hiljaa. Olikohan hän tekemässä virheen? Ehkä tämä ei olisikaan hänen mökkinsä. Kalliskin on. Tietenkin, meren rannalla ja näin lähellä Helsinkiä.

–Tämä kallioinen pohja polkuineen on niin helppohoitoinen. Naapureihin ei näy, kun tuo kuusiaitakin on niin tiheä. Varmaan on hyvin seesteistä väkeä, tuskin tulee ongelmia heidän kanssaan, välittäjä jatkoi tuntematta naapureita. Urho tiesi ettei välittäjä myynyt naapureita ja naapurit voivat aina myös vaihtua.

Kumpikaan miehistä ei huomannut, että kuusiaidassa olikin hyvä tirkistelyaukko ja sen takana seisoi joku katselemassa heitä. Tuli jopa vähän lähemmäs, jotta kuulisi paremmin mistä he keskustelivat.

Välittäjän puhelin soi.

–Markus Sjövall, hän vastasi korostetun kuuluvalla äänellä ja käveli vähän sivummalle.

–Ahaa, no tuota, olen juuri täällä Onnelassa ja minulla on ostajaehdokas mukana, kyllä...kyllä, voitte tekin tulla uudelleen käymään täällä vaikka vielä tänä iltana, hän jatkoi ja loi merkitsevän katseen Urhoa kohti. Urho kuunteli hermostuneena välittäjän keskustelua. Ei, ei tänne saa tulla lisää katsojia! Urho voihkaisi mielessään.

Urho käveli kalliolla hermostuneesti edestakaisin ja odotti puhe-lun loppumista.

Markus lopetti hetken päästä ja tuli Urhon luokse.

–Olen saanut yhden varteenotettavan tarjouksen, välittäjä Markus katsoi Urhoa pahoittelevan näköisenä, mutta röyhästi ryhtiään ja jatkoi.

–Tehdäänpä kuitenkin nyt kunnon katselmus, ei peli ole vielä menetetty, hän jatkoi ja taputti leveällä kämmenellään ronskisti Urhon olkapäätä. Ei tarvitsisi koskea, Urho rypisti otsaansa.

–Koska kyse on mökkialueesta, täällä ei ole vesivessaa vaikkakin kesävesi tulee sisälle. Juomavesi tulee lähteestä. Talvella juomavesi pitää tuoda mukana. Tuolla varaston päässä on ulkokuusi. Mökkiin voisi yhden komeron kohdalle kyllä rakentaa kompostoivan sisä vessan.

Vaikka mökki oli ollut vähän aikaa tyhjiään, tontti ei näyttänyt kuitenkaan hylätyltä. Urho näki, että tontilla kasvoi perennoja ja pensaita, jotka eivät tosin vielä maaliskuussa kukkineet. Pihan reunalla lähellä autopaikkaa oli valtava alppiruusu. Sirkka oli ollut intohimoinen puutarhuri, joten Urho oli oppinut paljon kasveista

”Nielaisin. Tämä ei voi olla totta. Hän on niin hurmaava. Miehestä valuva testosteroni peitti koko terassin. Miten voin olla taas niin viettäviissä?” –Helmi

”Helvetti, teillä on tontilla niitä koivuja, niin minäpä tulen heti huomenna moottorisahan kanssa kaatamaan ne, saadaan enemmänkin klapeja! Tämä mies ei jää kenellekään puuvelkaa, jumaleissön! Makkonen päätti ja alkoi heti värväämään kavereitaan puiden kaatoavuksi jo juhannuspäiväksi.” –Makkonen

Helmi lähestyy viittäkymmentä. Hän laatii listoja. Tärkein niistä on veivilista. Mitä kaikkea pitäisi ehtiä tekemään ennen kuin kuolee. Kuumailmapallolento, vuorenavalloitus vai vielä jotain suurempaa?

Asiat täytyy pitää järjestyksessä. Taustalla on epäonnistunut parisuhde eikä opetustyökään ole enää niin antoisaa kuin aiemmin.

Citynaisesta tulee innokas mökkeilijä. Onnelan mökkikylässä kilitellään ystävien kanssa kuoharia juhannuksena ja nautiskellaan eksoottisia drinkkejä Tiki-Baarissa, veneillään ja saunotaan rantasau-nassa. Kirsikkana kakun päällä Helmiä piirittää kaksi kuumaa miestä.

Kaikki päivät eivät kuitenkaan tuo kesäkekkereitä. Vaihdevuosivat sekä Onnelan yllä leijuva uhka vievät Helmiltä yöunet. Tilannetta ei helpota kuusiaidan takana stalkkaava naapuri, mölyukot eikä mökkiteillä haahuileva muistisairas mummo. Eikö karmin päällä roikkuva hevosenkenkä tuokaan onnea?

HANNAMARI JÄRVELÄ on vantaalainen opettaja (s.1968). **Metsän syli, Helmi meren rannalla** on hänen esikoiskirjansa. Tapahtumien keskipiste on Onnelan mökkikylässä, jonka esikuvana on Hannamarin oma mökkikylä Tammisaaressa. Kirjan henkilöt ovat fiktiivisiä, mutta kirja perustuu osittain tosیتapahtumiin.

BoD

